

der blev vedtaget i 1917 med Hensyn til Bygning af Havne paa Vestkysten, maa vi holde fast ved, og det gør vi af saglige Grunde; vi tror, at der derved vil skabes Muligheder, som vi ikke har i Øjeblikket, og vi mener derfor, det vil være godt og klogt at anvende den Bevilling, her er Tale om.

Det næste Spørgsmaal, jeg gerne ganske kort vil berøre, er Spørgsmaalet om Fiskeriundersøgelserne. Ærede Medlemmer af det høje Ting vil erindre, at da vi for et Aars Tid siden havde Finansloven for 1924—25 til første Behandling, stillede jeg et Spørgsmaal til den daværende Landbrugsminister Madsen-Mygdal om, hvorvidt Ministeren vilde være villig til efter Henstilling fra Fiskerierhvervet at foretage en Ændring i Planen og Formen for hele vor Fiskeriundersøgelse. Dette Spørgsmaal blev imødekommende besvaret af den daværende Landbrugsminister, og det havde til Følge, at der fra Erhvervenes Side blev nedsat et Udvalg til at undersøge disse Forhold. Dette Udvalg indgik til Ministeriet med en Henstilling om, at Ministeriet vilde nedsætte et Udvalg til at undersøge Sagen nærmere. Det Udvalg, som blev nedsat af Ministeriet, er nu færdigt med sit Arbejde; jeg indrømmer, at der endnu ikke er tilgaaet Ministeriet nogen Betænkning, men den er færdigskrevet.

Det, jeg nu gerne vil sige herom, er, om man ikke vilde overveje Spørgsmaalet saa hurtigt som muligt og foranledige, at de nuværende Institutioner, der planlægger vore Fiskeriundersøgelser, ikke i alt for høj Grad foregriber Spørgsmaalet Bevillingens Anvendelse og derved forhindrer den paatænkte nye Institution i at komme til at virke hurtigst muligt, for ellers vil det være nødvendigt at udsætte Sagen et helt Aar igen, og dette synes jeg vilde være meget uheldigt. Det er et Spørgsmaal af ikke ringe Betydning, ogsaa finansielt set, idet det nemlig drejer sig om 342 000 Kr., hvoraf 103 000 Kr. anvendes til Undersøgelse af vore Indvande, og Resten, ca. 239 000 Kr., anvendes i internationalt Havundersøgel sesøjemed. Den Kommission, som agtes nedsat, og hvori Fiskerierhvervet altsaa faar Sæde, skal efter Udvalgets Forslag planlægge hele Arbejdet, og jeg nærer den Opfattelse, at det vilde være betydeligt bedre, ikke mindst af den Grund, at man derved kan knytte det praktiske Erhvervs Interesse nærmere til de videnskabelige Undersøgelser, at man foretager Planlæggelsen paa den af mig her skitserede Maade. Jeg ønsker derfor at henstille til den højtærede Minister hurtigst muligt at tage Stilling til Spørgsmaalet

og dernæst, hvis det er muligt, at foranledige, at Anvendelsen af den Bevilling, der nu ved Finanslovens Gennemførelse bliver givet til disse Undersøgelser, ikke i højere Grad end højest nødvendigt foregribes af den Institution, der i Øjeblikket bestemmer, hvorledes Pengene skal anvendes, men at det maa overlades til den nye Institution, der nu synes at være i Færd med at blive skabt.

Det var kun disse Bemærkninger, jeg havde at gøre, idet jeg i øvrigt ikke har noget at bemærke til Lovforslaget.

Laursen: Det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing) begyndte sin Tale i Gaar med at udtale en Beklagelse over den krigeriske Situation, der for Tiden behersker Arbejdsforholdene. Jeg kan af mit ganske Hjerte slutte mig til denne Beklagelse. Det ærede Medlem sagde dernæst, at han ikke vidste, hvem der havde Skylden for Misæren, men dette skulde vi jo heller ikke dømme om her. Heller ikke jeg skulde være kommet ind herpaa, hvis ikke det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), der talte efter det ærede Medlem, havde udtalt, at han vidste Besked; det drejede sig om Nedsættelse af Lønningerne, sagde han. I den Anledning skal jeg kun henvise til, at Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse har vedtaget en Henstilling fra Forligsinstitutionen, der indeholdt Bestemmelser om Lønforhøjelser i alle Fag paa nær een Industri, derimod intet om Lønnedsættelser. Denne Henstilling, som altsaa er vedtaget af Arbejdsgiverforeningen, giver et klart Svar, som jeg herved henviser til.

J. Chr. Møller: I det andet høje Ting blev Aarhus Banegaardsforhold omtalt af Repræsentanter fra Aarhus. Jeg skal her meget kort erindre om, hvad ærede Medlemmer sikkert alle sammen ved, at da det i 1916 blev vedtaget, at Aarhus Banegaard skulde blive liggende paa den nuværende Plads, blev det samtidig vedtaget, at der, om jeg saa maa sige, skulde lappes noget paa den gamle Banegaard; man skulde se at gøre den brugelig, og det skulde ske ved en vis Ombygning og Tilbygning, som man den Gang regnede vilde koste $\frac{1}{2}$ —1 Mill. Kr. Nu er det givet, at dette aldrig vilde kunne blive ideelt og langt fra saaledes, som man kunde ønske det. Banegaarden laa i et Hul, og derfra kunde den ikke uden videre flyttes. Aarhus By var ganske klar over, at det var uheldige Forhold baade for Aarhus By og for Statsbanerne, og man fremkom derfor i 1918 med Forslag til Trafikmini-